

עפ"ג 21433/03/14 - דיאנה סרגייב-רוטמן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 21433-03-14 סרגייב-רוטמן נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 103452/12

בפני הרכב כב' השופטים: עודד גרשון [אב"ד] כמאל סעב תמר שרון-נתנאל
המערערת: דיאנה סרגייב-רוטמן ת"ז 309516763
ע"י ב"כ עו"ד בני הראל - סניגוריה ציבורית

נגד
המשיבה: מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)

פסק דין

השופט כמאל סעב:

הקדמה:

1. לפנינו ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בחיפה, אשר ניתן ביום 28/01/14, על ידי כב' השופט יחיאל ליפשיץ בתיק ת"פ 36774-11-12.

2. הערעור מופנה כנגד הרשעת המערערת בדין.

מהות העבירות ועובדות כתב האישום:

3. המערערת הובאה לדין בבית משפט השלום בגין עבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 274 (1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, (להלן: "**חוק העונשין**"), עבירה של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו - לפי סעיף 275 לחוק העונשין ועבירת איומים - לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

4. כתב האישום תוקן, בכך שממנו נמחקה עבירת האיומים. המערערת הודתה בעובדות כתב האישום המתוקן והורשעה על סמך הודאתה.

5. בעובדות כתב האישום המתוקן נטען כי ביום 19/01/12, סמוך לחצות, השתתפה המערערת במסיבה

שנערכה בדירה שברחוב גולומב 33 שבחיפה, (להלן: "הדירה").

במהלך המסיבה, בקעו מהדירה קולות רעש, צעקות ומוסיקה רועשת. אחד השכנים בבניין, (להלן: "המתלונן"), התקשר למשטרה והתלונן על הרעש. צוות משטרה שהגיע למקום הורה לנוכחים בדירה לשמור על השקט ולאחר מכן השוטרים עזבו את המקום.

בהמשך שוב התקשר המתלונן בשנית למשטרה והתריע על כך שבמקום עומדת להתפתח קטטה. בשלב זה, יצאה מהדירה חבורה שכללה 4 גברים ו-2 נשים - ביניהן המערערת.

צוות משטרה אשר הגיע בעקבות הקריאה, ניגש אל החבורה על מנת לברר מדוע הוזעקו בשנית. המערערת התפרצה לעבר השוטרים ואמרה להם: **"מה קרה באתם לכאן שוב מניאק?"**.

השוטרת ליאת ונטורה - (להלן: "השוטרת"), הסבירה למערערת כי הגיעו למקום בעקבות קריאה, אז החלה האחרונה להשתולל ולהניף את ידיה לכל עבר, ירקה על השוטרת וקיללה אותה.

6. המערערת התנפלה מיד לאחר מכן על השוטרת, אחזה בשערותיה ומשכה כלפי מטה, וזאת על מנת להכשיל את השוטרת ולהפריע לה במילוי תפקידה. בשלב זה, האחרים שהיו במקום, ניסו להרחיק את המערערת ולבלום אותה, אולם זו הוסיפה לתקוף את השוטרת, בכך שהניפה את ידה הימנית וסטרה לה על פניה. השוטרת אחזה בידיה של המערערת כדי למנוע ממנה להמשיך ולתקוף אותה, אולם גם אז, לא חדלה זו ממעשייה ומשכה בשנית בשערה של השוטרת. השוטרת הודיעה למערערת כי היא עצורה ואזקה אותה.

במהלך מעצרה של המערערת היא לא הפסיקה להשתולל, להתנגד למעצר וקיללה את השוטרים וזאת בכוונה להפריע להם ולהכשילם במילוי תפקידם.

7. בן זוגה של המערערת שנכח במקום ניסה להרגיעה ולדבר אל ליבה ע"מ שתחדל ממעשייה, אך ללא הועיל.

המערערת נעצרה, הועברה לניידת ובמהלך הנסיעה נכנסה שיחה למכשיר הטלפון הנייד של המערערת, השוטרת הסבירה לה כי היא עצורה ואינה מורשית לענות לשיחה וכי עליה לכבות את המכשיר.

המערערת סירבה לעשות כן והשתוללה, מה שאילץ את השוטרים להעבירה לניידת אחרת.

8. כאמור, המערערת הודתה בעובדות כתב האישום המתוקן וביום 20/05/13, הורשעה על יסוד הודאתה.

בית משפט השלום הנכבד הפנה אותה לשירות המבחן לשם עריכת תסקיר קצין מבחן.

תסקיר שירות המבחן:

9. שירות המבחן סקר בתסקירו מיום 19/12/13, את נסיבותיה האישיות של המערערת וציין כי המדובר בבת 27, גרושה, אם לילדה בת 8 ועובדת כסייעת לרופא שיניים. התסקיר כלל גם התייחסות למשפחתה הגרעינית והמורחבת ולמהלך חייה.

10. שירות המבחן המליץ בסופו של יום בשל החשש שעתידיה המקצועי יפגע, שלא להרשיעה בדין ולהסתפק בהטלת צו מבחן ושל"צ שבמסגרתו תבצע 140 שעות במוזיאון הטבע.

11. שירות המבחן ציין כי הוא התרשם שחל שינוי בחייה ואורחותיה של המערערת. מה גם, לא התרשם כי מדובר במי שיש לה קווים אלימים מושרשים ובשל כך שזהו הכישלון הראשון, סבר שירות המבחן, כי ראוי לצמצם את הפגיעה במערערת.

12. המערערת סבלה ממערכת יחסים זוגית אלימה עד לגירושיה. לאחר גירושיה עברה להתגורר עם בתה אצל הוריה.

13. ביחס לעבירה בה הורשעה, היא לקחה אחריות מלאה לביצועה והביעה חרטה.

14. שירות המבחן לא התרשם מקווים אלימים מושרשים באישיותה והמליץ להעמידה במבחן ללא הרשעה, שכן היא נעדרת עבר פלילי והרשעתה עלולה לפגוע בעתידיה המקצועי.

15. כמו כן, המליץ שירות המבחן לחייבה בביצוע של"צ כעונש מוחשי ומציב גבולות ברורים להתנהגותה, מפרת החוק.

ההליך בבימ"ש השלום:

16. ביום 25/12/13, טענו הצדדים לעונש. בא כוח המשיבה ביקש להטיל על המערערת עונש הולם תוך שהוא מתאר התנהלות המערערת האלימה.

המשיבה ביקשה להטיל על המערערת עונש שיעביר מסר ברור והמבהיר שהאלימות אינה משתלמת.

יש לציין, כי בא כוח המשיבה הגיש טיעונו בכתב ובמסגרתם, הפנה למתחם הענישה, לנסיבות ביצוע העבירה, לתסקיר שירות המבחן, וביקש כי יוטל על המערערת עונש מאסר ממשי וארוך שירוצה מאחורי סורג וברח ובהתאם לרוח הפסיקה ומדיניות הענישה וכן עונש מאסר מותנה משמעותי, קנס כספי כבד ופיצוי הולם.

17. בא כוח המערערת הגיש ראיות לעונש - חוות דעת של המעביד וכן מזכר שנערך על ידי השוטרת. הסנגור תיאר את מצבה הכלכלי הקשה של המערערת המצויה בחובות, תוך תיאור נסיבותיה האישיות כאם חד הורית לבת 8, תוך שהוא מפנה לאמור בתסקיר.

18. הסנגור הפנה להמלצת שירות המבחן תוך שהוא מאבחן את עניינה של המערערת מהפסיקה שהוגשה על ידי המשיבה.

19. המערערת הביעה צער על מעשיה וביקשה סליחה.

20. כאן המקום לציין כי גם הסנגור הגיש טיעונים בכתב תוך התייחסות לנסיבות העבירה, נסיבותיה האישיות של המערערת, תוך הפנייה לפסיקת בתי המשפט, כשהוא שם את הדגש על שיקומה של המערערת ולכן ביקש לבטל את ההרשעה ולהטיל עליה ענישה בהתאם להמלצת שירות המבחן.

21. כאמור, בית משפט השלום בחן את טענות הצדדים תוך התייחסות לסוגיית ההרשעה וההימנעות ממנה, בחן את הסוגיה בהתאם להלכה שנקבעה בפסיקת בית המשפט העליון והחליט לדחות את בקשת המערערת לביטול הרשעתה, תוך שהוא מטיל עליה את העונשים הבאים:

4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, 2000 ₪ פיצוי שישולם ב - 4 תשלומים, צו של"צ בהיקף של 100 שעות וצו מבחן למשך 12 חודשים.

כאמור, הערעור מופנה כנגד הרשעת המערערת בדיון.

טענות הצדדים:

22. בא כוח המערערת טען בהודעת הערעור כי בית משפט השלום טעה משהותיר את הרשעתה של המערערת על כנה, היה עליו לאמץ את המלצת שירות המבחן ולבטל את ההרשעה.

כתב האישום תוקן באופן משמעותי וכי בעניינה של המערערת מתקיימים שני התנאים המצטברים; ושיש בהם כדי לבסס הימנעות מהרשעה, תוך שהוא מפנה לע"פ 2083/96, **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ"ב (3)

23. בא כוח המערערת הפנה לנסיבות ביצוע העבירה, כשדעתו, לא מדובר בנסיבות חמורות המצדיקות הרשעה, במיוחד לאור העובדה כי המערערת הודתה, נטלה אחריות והפנימה את לקחי מעשיה, כך שניתן לשלול את החשש להישנות העבירות.

24. המערערת אמורה להתחיל ללמוד כשיננית, אך טרם גיבשה החלטה לעניין מועד תחילת הלימודים, כך שהרשעתה עלולה לגרום לה נזק. עוד נטען, כי לא הייתה כל סיבה לא לאמץ את המלצת שירות המבחן ובכך שגה וטעה בית משפט השלום.

25. המערערת סבורה כי יש לקבל את הערעור ולבטל את הרשעתה בדין וכפועל יוצא מכך, לבטל גם כן, את עונש המאסר המותנה שהוטל על המערערת.

26. לא זו אף זו, ב"כ המערערת הפנה בית המשפט לשני פסקי הדין וטען כי במקרים דומים בית המשפט נטה לקבל את הערעור ולהמיר את ההרשעה שהוטלה על הנאשמים בערכאות נמוכות יותר, תוך קבלת המלצת שירות המבחן.

27. בע"פ (ב"ש) 7236/05 **ארקדי מיישיב נ' מדינת ישראל**, (ניתן ביום 28.6.06), המערער הורשע בבית משפט השלום עפ"י הודאתו בעבירה של תקיפת שוטר בשעת מילוי תפקידו ונידון לעונשים של מאסר מותנה, קנס ופיצוי.

הערעור שלו הופנה כנגד הרשעתו ובימ"ש מחוזי קבע כי:

"לשאלת התובעת איזה מסר יישלח לציבור אם בימ"ש זה יקבל את הערעור ויימנע מהרשעת המערער על אף חומרת הפגיעה, ניתן להשיב באופן הבא, המסר הוא שבית משפט נוקט בגישה האינדיבידואלית בבואו לשפוט נאשם שנמצא אשם בביצוע (ה)עבירה פלילית. נכון, הענישה מאופיינת בכללים שונים כגון, הצורך להילחם נגד תופעת האלימות בכלל ונגד התופעה של תקיפת שוטרים בפרט. ברם, לנוכח הנסיבות המיוחדות של המקרה. סבורים אנו כי התוצאה הצודקת וההולמת הינה אי הרשעת המערער ולחייבו לביצוע של"צ כפי שהמליץ שירות המבחן".

28. ב"כ המערערת הפנה את בית המשפט לעוד פס"ד - ע"פ 6524/09 **פלונית נ' מדינת ישראל**, (ניתן ביום 6.1.10), כשבמקרה הזה המערערת הורשעה עפ"י הודאתה בעבירות שעניינן, התנגדות למעצר חוקי, העלבת עובד ציבור- (ריבוי עבירות), איומים ותקיפת שוטר.

29. בית המשפט קבע בעניין זה כי נסיבותיה של המערערת מלמדות על כך, שהיא איננה נכנסת בגדר הכלל המחייב הרשעה בדיון, אלא מקומה בין היוצאים מהכלל - המצדיקים ביטול ההרשעה. זאת גם משום שהערכאה הדיונית נטעה תקווה בליבה, כאשר דחתה את הדיונים משך שנתיים לשם בחינת התהליך השיקומי.

30. מנגד המשיבה טענה שלא נפלה טעות בגזר דינו של בית המשפט השלום הנכבד, כך שדחה את בקשתה של המערערת לבטל את ההרשעה.

כמו כן, המשיבה טענה שהמערערת הורשעה בעבירות של תקיפת שוטר והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, כאשר בשתי העבירות קבע המחוקק עונש מאסר מינימאלי.

בשל העובדה כי מדובר בעבירות המחייבות מאסר חובה, לא יכול היה בית המשפט השלום הנכבד, להימנע מהטלת עונש מאסר על תנאי, לכל הפחות.

לעניין הטענה של פגיעה בעתידה של המערערת השיב ב"כ המשיבה, כי לא עולה שהרשעה בתיק הנוכחי תפגע בסיכוייה של המערערת לקבל רישיון באופן מוחלט, שכן מדובר בעניין שבשיקול דעת ומהתקנות עולה כי העבירה בה הורשעה צריכה להיות כזו רלוונטית לעיסוק שלה באופן שתעיד על חוסר אחריות, כדרוש משיננית.

דין והכרעה:

המסגרת הנורמטיבית

31. סעיף 71א(ב) לחוק העונשין, מסמיך את בית המשפט, אשר מצא כי נאשם ביצע עבירה, להימנע מהרשעתו, וליתן צו שירות לתועלת הציבור ללא הרשעה.

סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב-1982 מסמיך את בית המשפט שהרשיע נאשם לבטל את ההרשעה במסגרת גזר הדין, ולהטיל עליו צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור ללא הרשעה.

32. הכלל בדיני העונשין הוא, כי כל מי שעובר עבירה על החוק, יורשע בדיון, אך במקרים חריגים בית המשפט יימנע מלהרשיע, וזאת בהתקיים שני תנאים, **הראשון הוא:** שעל ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם **והאחרון הוא:** האם סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים - (ראו הלכת כתב).

33. ההרשעה בדיני העונשין במהותה חלק ראשון וחשוב בענישה, חלק הבא להטביע אות קיין על מצחו של החוטא כלפי החברה, אות המכתימה אותו חוטא בהרשעתו בדיון. ההרשעה באה לשים את החוטא

בקטגוריה של אלו שהפרו את החוק וסטו מההתנהגות הנורמטיבית כנתון המאפיין אותם ומתוך תקווה שחלקם לא יחזור על חטאם ויבצעו שוב מעשים אסורים.

ההרשעה היא חלק חשוב כאמצעי הרתעתי ליחיד ולרבים ושבעקבותיה בא העונש הנוסף והמהותי להשלמת תהליך ההרתעה ויישום התכלית של מלאכת הענישה. השופט חשין כתב בע"פ 2976/01 **אסף ני מדינת ישראל**, פ"ד נו(3) 418, כי:

"תכלית דין העונשין היא, במילה אחת, לתת לרשע רע כרשעתו. לטובת החברה ולטובת הכלל: לגמול לרשע כגמולו על מעשה רע שעשה."

מכאן חשיבות ההרשעה כשלב ראשוני של תהליך הענישה ושבעקבותיו וכפועל יוצא מההרשעה; בא השלב השני שבמסגרתו יוטל העונש ההולם בהתאם להלכות המחייבות, מדיניות הענישה הנוהגת ותוך קביעת מתחם ענישה לשם קביעת העונש ההולם על פי תיקון 113 לחוק העונשין, זאת לשם הרתעת היחיד והרבים.

36. כשעומד בפתח בית המשפט; ערעור על נושא ההרשעה או אי ההרשעה, על בית המשפט לשקול ולאזן בין שני הדברים הבאים:

להביא בחשבון את האינטרס הציבורי שנפגע ממעשיו של המערער, ומנגד לתת את הדעת לנסיבות האישיות שלו, קרי, עלינו לתת משקל להשפעת ההרשעה על חייו ועל סיכויי שיקומו.

37. יש להוסיף כי ברגע שבית המשפט בא להכריע אם להרשיע או להימנע מההרשעה, ניצבת בפני השופט השאלה בכל עוצמתה:

"האם, בנסיבות המיוחדות של הענין, השיקול האינדיבידואלי, על היבטיו השונים, גובר על השיקול הציבורי - מערכתי הכללי, באופן שהגם שהנאשם ביצע את העבירה בה הואשם, סובלת הנורמה החברתית הכללית את אי הרשעתו בדין? - (ראו ע"פ 9893/06 אסנת לאור אופיר נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 31.12.07).

לאחרונה דן בימ"ש העליון בתנאים שנקבעו בהלכת כתב והנוגעים להימנעות מהרשעה, שם קבע כי:

"מטבע הדברים, כל מקרה אשר נדונה בו האפשרות להימנעות מהרשעה הוא מקרה ייחודי, אשר מערב שיקולים כבדי משקל, ובהם האינטרס הציבורי ונסיבותיו האישיות של הנאשם. הכרעה במקרים אלו תיעשה בהתאם למבחנים שנקבעו בהלכת כתב: ראשית, יש לבחון האם סוג העבירה ונסיבותיה מאפשרים להימנע מהרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. שנית, יש לבחון האם הרשעת הנאשם תפגע פגיעה חמורה בשיקומו". - ראו רע"פ 2180/14 ספיר שמואלי נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 24.4.14).

וכעת נבחן המקרה שבפנינו בהתאם להלכות שהובאו לעיל.

אינטרס הכללי:

38. לעניין הערך החברתי שנפגע מהעבירה - מדובר בפגיעה בשמירה על שלמות הגוף וקדושת החיים, בשמירה על הסדר הציבורי ועל בטחון הציבור, בהגנה על כוחות הביטחון העומדים "בקו הראשון" ולתכלית ההגנה על הציבור. כב' השופט ליפשיץ הפנה בגזר דינו לע"פ 4565/13 **אמון חאלד נ' מ"י** (4.11.13), שם נקבע:

".. שלאלימות המכוונת כנגד עובדי ציבור נודעת חומרה מיוחדת, מאחר שהן פוגעות פגיעה אנושה גם בערך החברתי הנודע לתפקוד התקין של השירות הציבורי.."

מכל מקום, חובה היא להגן על משרתי הציבור למיניהם, ובמיוחד כשהם ממלאים את תפקידם כדי לשמור על הסדר הציבורי. המערערת פגעה באנשי אכיפת החוק ומשרתי הציבור בצורה קשה, חמורה, פוגענית והתנהלה באופן מזלזל ומעליב כלפיהם.

הנסיבות האישיות:

39. המערערת בת 27, גרושה, מגדלת לבדה את ילדתה בת 8 שנים ללא עזרה הורית מהגרוש שלה, למעט תשלום סכום מזונות מינימאלי של 1700 ₪. ב"כ המערערת טען כי מצבה הכלכלי של המערערת כה קשה עד כדי כך שהיא נאלצה להתגורר בבית אמה ה.

ב"כ של המערערת עוד טען כי אם ההרשעה תישאר על כנה, ייגרם למערערת נזק בלתי הפיך, משום שהמערערת רוצה להירשם ללימודים כשיננית ואולם ההרשעה עומדת בפניה כמחסום לזמן בלתי מבוטל של עשר שנים.

בהמשך המערערת הציגה מסמך המעיד על רישומה ללימודים שיתחילו בסוף שנה זו.

וכעת יש לבחון לאן נוטה כף המאזניים!!

40. במשקל המצטבר של השיקולים לכאן ולכאן, ובאיזון הראוי ביניהם, לא מצאתי עיגון אפשרי לביטולה של ההרשעה בעניינה של המערערת, הגם שההרשעה מטבעה אינה מטיבה עם המורשע.

קשה לומר במקרה הנדון שבפנינו, כי הנסיבות האישיות בעניינה של המערערת, על מגוון היבטיהן, גוברות בחשיבותן ובמשקלן על האינטרס הציבורי שבהרשעה; בעניין הנדון, הנסיבות האישיות, עם כל חשיבותן, מפנות עמוד 8

מקומן לאינטרס הציבורי, ולחובה להגשים במסגרתו את הצורך בשמירת הסדר הציבורי ותפקודו התקין של השירות הציבורי בכלל ובפרט שמירת גופם, כבודם ויכולת התפקוד של שוטרי משטרת ישראל.

41. אני סבור כי הטענה של ב"כ המערערת שכוונתה של המערערת ללמוד כשיננית נחסמה עקב ההרשעה לזמן בלתי מבוטל של עשר שנים, הינה מופרכת ואין לה בסיס, כי אין די בהעלאת הטענה שההרשעה תפגע בה במידה ניכרת כפי שנטען, וכי היה על המערערת להציג הוכחה טובה לכך ושממנה ניתן להסיק באופן ממשי שעלול להיגרם לה הנזק הנטען.

42. ב"כ המערערת הגיש פסיקה שבה בית המשפט המחוזי נמנע מהרשעת נאשם בדין. מסקירת הפסיקה ראיתי שנסיבות המקרים שם היו חריגות למדי אשר הצדיקו סטייה מהכלל המחייב הרשעה בדין. לא כך הדבר, במקרה שבפנינו.

43. צדק השופט הנכבד לפשיץ כשקבע שאין מקום לחרוג ממתחם העונש לקולא, למרות שמדובר במעשים שלא תוכננו מראש, וכאשר מעשי האלימות שביצעה, נמצאים כאמור, ומבלי להמעיט מחומרתן, ברף הנמוך.

44. לאור כלל השיקולים שפורטו, ועל רקע נסיבותיו של העניין, לא ראיתי אפשרות להתערב בהכרעתו של בית משפט השלום, לפיה יש להרשיע את המערערת בעבירות בהן הודתה.

45. בימ"ש השלום הנכבד שקל ואיזן בין כלל האינטרסים המתנגדים, יישם את ההלכות של בימ"ש עליון, ההלכות הידועות בסוגיה זו, כך שאין להתערב בהכרעתו.

46. מכל המקובץ אציע לחברי לדחות את הערעור.

כמאל סעב, שופט

השופט עודד גרשון [אב"ד]:

סבורני כי דין ערעור זה להדחות.

המערערת הודתה בעובדות כתב האישום המתוקן לפיהן תקפה שוטר, עבירה לפי **סעיף 273 לחוק העונשין, תשל"ז**

עמוד 9

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - © verdicts.co.il

- 1977 (להלן - "החוק") והפריעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק.

בשני סעיפי החוק האמורים לעיל קבע המחוקק עונשי מאסר מינימום: **בסעיף 273 לחוק** נקבע כי עונשו של התוקף שוטר בעת מילוי תפקידו הוא "**(...) מאסר עד שלוש שנים ולא פחות מחודש ימים**". ובסעיף **275 לחוק** נקבע כי עונשו של העושה מעשה בכוונה להפריע לשוטר במילוי תפקידו הוא "**(...) מאסר עד שלוש שנים ולא פחות משבועיים ימים**".

קביעת עונשי מינימום הינה בבחינת חריג בשיטתנו המשפטית. בקובעו את עונשי המינימום האמורים הביע המחוקק את דעתו על חומרת העבירות הנדונות ועל כך שראוי לענוש את העובר אותן ענישה משמעותית על ידי הטלת עונשי מאסר.

סעיף 35 לחוק קובע כי "**בית המשפט שהרשיע אדם בשל עבירה, רשאי להטיל עליו כל עונש אשר אינו עולה על העונש שנקבע בדין לאותה עבירה**". כלומר **שקודם** לכך שיוטל על העבריין עונש מאסר, כקבוע **בסעיפים 273 ו- 275 לחוק**, צריך שהעבריין יורשע בדין. ממילא ברור, על כן, שכדי למלא אחר כוונת המחוקק לא ניתן להימנע מהרשעת העבריין כאשר זה עבר עבירות לפי **הסעיפים 273 ו- 275 לחוק**.

אני מודע לכך **שסעיף 35א' לחוק** קובע שגם מקום שאדם הורשע בעבירה שדינה עונש חובה, כמו בענייננו, ניתן להטיל עליו עונש קל מעונש החובה הקבוע לעבירה "**(...) אם העבירה נעברה בניסבות מקלות מיוחדות שיפורשו בגזר הדין**". ואולם, בענייננו לא מצאתי נסיבות מקלות מיוחדות שיצדיקו הימנעות מהרשעה ומהטלת מאסר כמתחייב על פי הדין. אדרבא, לאור התנהגותה של המערערת כמפורט בכתב האישום המתוקן אין כל הצדקה לכך שבית המשפט יצא מגדרו ויורה על ביטול הרשעתה.

לפיכך, בנוסף לנימוקים שפורטו בחוות דעתו של חברי הנכבד השופט כמאל סעב, מן הדין לדחות את הערעור.

**עודד גרשון, שופט
[אב"ד]**

השופטת תמר שרון-נתנאל:

אף אני בדעה שיש לדחות את הערעור.

תמר שרון-נתנאל, שופטת

אשר על כן הוחלט, פה אחד, לדחות את הערעור.

ניתן היום, ט"ו אייר תשע"ד, 15 מאי 2014, במעמד הצדדים.

תמר שרון-נתנאל, שופט

כמאל סעב, שופט

עודד גרשון, שופט
[אב"ד]